

РЕЙ БРЕДБЪРИ АПРИЛСКА ВЪЛШЕБНИЦА

Част 0 от „Семейство Елиът“

Превод от английски: Лидия Цекова-Маринова, 1985

chitanka.info

Във въздуха, над долините, под звездите, над една река, езерце, път летеше Сеси. Летеше невидима като пролетен ветреца, свежа като уханието на детелината, подала се от потъналите в здрач поля. Рееше се в гълъбите, нежна като бял хермелин, спираше сред клоните на дърветата и живееше в цветовете, които се посипваха като дъждец от листенца, когато подухнеше бризът. Тя се настани в една зелена жаба край блеснало езерце с прохладата на свежа зеленина. После изприпка, вселила се в едно куче, и излая, за да чуе ехото откъм далечните хамбари. Постоя в току-що подалата се априлска тревица, в сладките кристални сокове, които изтичаха от благоуханната земя.

„Пролет е, помисли си Сеси. Тази нощ ще бъде във всяко живо същество по света.“

Тя ту живееше в изящните щурчета край асфалтовите шосета, ту се мушваше в росата върху някоя желязна порта. Умът ѝ бързо се пренагласяше, докато се носеше невидима сред ветровете на Илинойс сега, в тази единствена нощ от своя живот, когато току-що бе навършила седемнадесет години.

— Искам да се влюбя — каза тя.

Беше го казала на вечеря. А родителите ѝ я бяха погледнали с широко отворени от почуда очи и останаха вцепенени в креслата си.

— Търпение — бе техният съвет. — Помни, че си необикновена. Цялото ни семейство е чудновато и необикновено. Не можем да се смесваме или да се женим за обикновени хора. Така ще загубим магическата си сила. Не би искала да загубиш способността си да пътешествуваш, нали? Тогава внимавай. Внимавай!

Но там горе, в спалнята си, Сеси цялата в благоухание се бе изтегнала тръпнеща и обладана от сладостни предчувствия в своето балдахинено легло, когато млечнобялата луна изплува над полята на Илинойс и заля реките в сребристи отблясъци, а пътищата заблестяха като платинени.

— Да — бе въздъхнала тя. — Аз съм от необикновено потекло. Ние спим денем и летим през нощта като черни хвърчила, носени от вятъра. Стига да пожелаем, можем да спим с къртиците през зимата в топлата земя. Мога да живея, където си пожелаая — в камъче, в минзухар или богомолка. Мога да изоставя своето обикновено човешко тяло тук и да изпратя мисълта си някъде далече да дири приключения. Ето!

Вятърът я отвя далеч над поля и ливади.

Тя съзря в сумрака топлите, мъждукащи пролетни светлинки в къщурките и фермите.

„Щом не мога да бъда влюбена аз самата, понеже съм грозна и необикновена, тогава ще се влюбя чрез някой друг“ — помисли си тя.

Вън пред къщата на един чифлик в пролетната нощ едно тъмнокосо момиче, на не повече от деветнадесет години вадеше вода от дълбок каменен кладенец. То пееше.

Сеси се спусна — едно зелено листо в кладенеца. Тя лежеше сред кадифения му мъх и се вираше нагоре през тъмната прохлада. Сега побърза да се настани в една потрепваща, невидима амеба. Сега в капчица вода! Накрая — в чаша студена вода усети, че я повдигат до топлите устни на момичето. В нощта се чуваше тихото бълбукане, докато то пиеше водата.

Сеси погледна навън през очите на момичето.

Тя навлезе в тъмнокосата глава и погледна през блесналите очи към ръцете, които теглеха грубото въже. Тя се заслушваше с ушите на момичето в този негов свят. Поемаше специфичния дъх на света през тези деликатни ноздри, усещаше как бие това особено сърце. Усети страниния език, който се движеше с песента.

„Знае ли тя, че съм тук?“ — помисли си Сеси.

Песента секна. Момичето се загледа към нощните ливади.

— Кой е тук?

Никакъв отговор.

— Само вятърът — прошепна Сеси.

— Само вятърът.

Момичето се засмя на себе си, но потрепера.

Беше хубаво тяло — тялото на това момиче. Костите бяха изящни и крехки като слонова кост, покрити с пухкава плът отвън. Мозъкът беше като розова чайна роза, разцъфнала в мрака, а устните имаха цвета на ябълково вино. Те покриваха плътно белоснежни зъби, веждите бяха извити изящно, а развяната ѝ от вятъра коса бе мека и прекрасна върху млечнобялото ѝ вратле. Кожата ѝ бе като кадифе. Нослето бе вирнато към луната, а бузите ѝ пламтяха като малки огънове. Тялото преминаваше леко като перце от едно движение към друго и сякаш от него непрестанно се лееше песен. Да се намираш в това тяло, в тази глава, бе като да се грееш на камина в тялото на

задрямало мъркащо коте, да се люлееш в топлите езерни води, които текат през нощта към морето.

„Ще ми хареса тук“ — помисли си Сеси.

— Какво? — попита момичето, като че ли бе чуло някакъв глас.

— Как се казваш? — попита Сеси предпазливо.

— Ан Лиъри.

Момичето трепна.

— А защо ли пък трябва да го произнасям високо?

— Ан, Ан — прошепна Сеси. — Ан, ти ще се влюбиш.

Като че ли в отговор на това, откъм пътя долетя силен тропот и дрънчене на колела върху чакъл. Приблужи се двуколка, в която седеше висок мъж, опънал силно юздите в огромните си ръце, а на лицето му отдалеч грейна усмивка.

— Ан!

— Ти ли си, Том?

— Че кой друг?

Като скочи от каруцата, той завърза повода за оградата.

— Не говоря на теб!

Ан се завъртя, а ведрото в ръцете ѝ се разплиска.

— Не! — извика Сеси.

Ан се вцепени. Тя погледна към хълмовете и първите пролетни звезди. Загледа се в мъжа, наречен Том. Сеси я накара да изпусне кофата.

— Виж какво направи!

Том изтича до нея.

— Виж какво ме *накара* да направя!

Той избърса обувките ѝ с кърпичка, като се смееше.

— Махай се!

Тя понечи да ритне ръцете му, но той отново се изсмя и загледа надолу към него от мили далеч, Сеси забеляза извивката на главата му, размера на черепа му, лъскавия му нос, блясъка в очите му, широките му рамене и грубата сила на неговите ръце, които вършеха тази деликатна работа с кърпичката. Надзъртайки надолу от потайното кътче на тази прекрасна главица, Сеси подръпна някаква невидима медна струна и красивата уста разцъфна широко в едно:

— Благодаря!

— О, значи си имала добри обноски?

Миризмата на кожа от ръцете му, миризмата на коне се надигна от дрехите му към нежните ноздри и Сеси, далече, далече отвъд задрямалите в нощта ливади и осеяни с цветя поля, се размърда в съня си в леглото.

— Не към теб, не! — извика Ан.

— Тихо, говори мило — обади се Сеси.

Тя размърда пръстите на Ан и ги приближи към главата на Том. Ан рязко ги отдръпна.

— Побъркала съм се!

— Да, така е.

Той кимна усмихнат, но бе объркан.

— Щеше ли да ме докоснеш в такъв случай?

— Не зная. О, върви си!

Страните й горяха като разпалени въглени.

— Защо не бягаш? Аз не те спирам.

Том се изправи.

— Промени ли намеренията си? Ще дойдеш ли с мен довечера на танци? Важно е. По-късно ще ти кажа защо.

— Не — отвърна Ан.

— Да! — извика Сеси. — Никога не съм танцувала. Искам да танцувам. Никога не съм носила дълга рокля, цялата в шумолящи дипли. Искам. Искам да танцувам цяла нощ. Никога не съм изпитвала какво значи да си в една жена, когато танцува; татко и мама никога не биха го позволили. Кучета, котки, скакалци, листа, всичко друго на света съм познала, но никога жена през пролетта, никога в нощ като тази. О, моля те... *трябва* да отидем на този бал!

Удоволствието на мисълта й бе като пръсти на ръка, нахлузили нова ръкавица.

— Да — повтори Ан Лиъри, — ще дойда. Не зная защо, но ще дойда на бала с теб тази нощ, Том.

— А сега вътре, бързо! — извика Сеси. — Трябва да се измиеш, да кажеш на вашите, да приготвиш роклята си, да я изгладиш в стаята си!

— Мамо — извика Ан. — Промених решението си!

Двуколката препусна в галоп надолу през чифлика, стаите в къщата се оживиха бързо — подгръвяше се вода за баня, печката с въглища нагръвяше ютия, за да бъде изгладена роклята, майката тичаше наоколо с няколко фиби за коса в уста.

— Какво те е прихванало, Ан? Та ти не харесваш Том!

— Това е вярно.

Ан спря посред голямата треска.

„Но сега е пролет!“ — помисли Сеси.

— Пролет е — каза Ан.

„И нощта е прекрасна, само за танци“ — помисли Сеси.

— ... за танци — измърмори Ан Лиъри.

После тя се намери във ваната — сапунът се стичаше на пяна по белите ѝ гладки рамене, образуваше мънички гнезда под мишниците ѝ и покриваше топлата ѝ немирна гръд, а Сеси размърдваше устните, изписваше усмивката, грижеше се да не спре подготовката. Не трябваше да има никаква пауза, никакво колебание или цялата тази пантомима можеше да се разпадне на пух и прах. Ан Лиъри трябваше непрекъснато да бъде заставяна да се движи, да върши нещо, да действа, да измие тук, да насапуниса там, а сега навън! Изтрий се с кърпата! Сега парфюм и пудра!

— Ти!

Ан, белоснежна и розова като букет от лилии и карамфили, бе видяла отражението си в огледалото.

— Коя си ти тази вечер?

— Едно седемнадесетгодишно момиче.

Сеси надникна навън през нейните теменужени очи.

— Не можеш да ме видиш. Усещаш ли, че съм тук?

Ан Лиъри поклати глава.

— Положително в тялото ми се е вселила някоя априлска вълшебница.

— Почти, почти! — изсмя се Сеси. — А сега, по-бързо, дрехите.

Какво удоволствие да усещаш как хубавата дреха се плъзга по това съвършено тяло! И после викът отвън.

— Ан, Том се върна!

— Кажу му да почака.

Ан внезапно седна.

— Кажу му, че няма да отида на този бал.

— Какво? — промълви майка ѝ, застанала на вратата.

Сеси мигновено изостри вниманието си. Бе фатално отпускане, фатален миг, в който за кратко бе изоставила тялото на Ан. Тя бе чула далечния тропот на конски копита и двуколката да препуска през озарените от лунна светлина пролетни поля. За секунда си бе помислила:

„Ще отида да намеря Том, да се настаня в главата му и да изпитам това, което изпитва един двадесет и две годишен мъж в нощ като тази.“

И така тя бързо се бе отправила през полето от пирен, но сега, като птичка към клетка, тя полетя обратно, изшумоля и запърха из главата на Ан Лиъри.

— Ан!

— Кажи му да си върви!

— Ан!

Сеси се настани и разпери мислите си.

Но Ан си знаеше своето.

Не, не, аз го мразя!

„Не трябваше да я изоставям... дори за миг.“

Сеси изля мислите си в ръцете на младото момиче, в сърцето, в главата, бавно, бавно.

„Стани“ — помисли си тя.

Ан се изправи.

„Облечи си палтото!“

Ан облече палтото.

„Сега тръгвай!“

„Не“ — помисли си Ан Лиъри.

„Тръгвай!“

— Ан — обади се майка ѝ, — не карай Том да те чака дълго. Излизай по-бързо навън и без повече глупости. Какво те е прихванало?

— Нищо, мамо. Лека нощ. Ще се върнем късно.

Ан и Сеси изтичаха заедно в пролетната вечер.

Зала, пълна с грациозни гълъби, понесени във вихъра на танца, надиплили своите нежни, дълги оперения; зала, пълна с пауни, пълна с

лъчезарни погледи и светлина. И насред тази зала безспир, безспир, безспир танцуваше Ан Лиъри.

— О, това е една прекрасна вечер — възкликна Сеси.

— О, това е една прекрасна вечер — повтори Ан.

— Странна си днес — обади се Том.

Музиката ги завъртя шеметно в море от песен; те плуваха, люлееха се, потъваха надолу, изплуваха за глътка въздух, задъхваха се, вкопчваха се един в друг като удавници и се завъртаха отново, плавно като ветрило, сред шепот и въздишки, под звуците на „Хубавото Охайо“.

Сеси затананика. Устните на Ан се разтвориха и песента полетя навън.

— Да, странна съм — каза Сеси.

— Не си същата — каза Том.

— Не, тази нощ не.

— Не си тази Ан Лиъри, която познавам.

— Не, съвсем не, съвсем — прошепна Сеси от хиляди мили далеч.

— Не, съвсем не — размърдаха се устните.

— Изпитвам някакво особено чувство — каза Том.

— Относно?

— Относно теб.

Той я отдръпна леко от себе си и затанцува с нея, гледаше светналото ѝ лице, търсеше да открие нещо там.

— Очите ти — каза той, — не мога да разбера.

— Виждаш ли ме? — попита Сеси.

— Ти хем си тук, Ан, хем не си.

Той внимателно я обърна, а на лицето му бе изписано безпокойство.

— Да.

— Защо дойде с мен?

— Не исках да дойда — отвърна Ан.

— Но тогава защо?

— Нещо ме накара.

— Какво?

— Не знам.

Гласът на Ан бе почти истеричен.

— Хайде, хайде, замълчи, замълчи — прошепна Сеси. — Замълчи, ето така. Танцувай, танцувай.

Те шепнеха и шумоляха, изплуваха и потъваха в тъмната зала, а музиката ги въртеше във вихрен танц.

— Но ти все пак *дойде* на бала — настоя Том.

— Дойдох — каза Сеси.

— Насам.

И той плавно затанцува с нея към една отворена врата и мълчаливо я отведе далеч от залата, музиката и хората.

Те се качиха и седнаха заедно в двуколката.

— Ан — каза той, като взе ръцете ѝ тръпнещ. — Ан.

Но той произнасяше името ѝ, сякаш то не бе нейното име. Той продължаваше да се взира в бледото ѝ лице и тя отвори очи.

— Обичам те отдавна, ти знаеш това — призна ѝ той.

— Зная.

— Но ти винаги си била надменна, а аз не исках да ми причиниш болка.

— Толкова по-добре, твърде млади сме — каза Ан.

— Не, исках да кажа, че съжалявам — обади се Сеси.

— Какво *искаше* да кажеш?

Том пусна ръцете ѝ и се вцепени.

Ноцта бе топла и навсякъде около тях се носеше мириса на земя, а раззеленилите се дървета шумоляха и поклащаха листа с въздишка.

— Не зная — каза Ан.

— О, но *аз* зная — обади се Сеси. — Ти си висок и строен, ти си най-прекрасният мъж в целия свят. Ноцта е чудесна; нощ, за която винаги ще си спомням, защото съм била с теб.

Тя протегна чуждата студена ръка, за да намери ръката, която той бе отдръпнал преди малко, да я докосне отново, да я стопли, да я притисне силно.

— Но — каза Том, като примигваше, — тази нощ ти си ту тук, ту някъде другаде. В един миг по един начин, в следващия — по друг. Исках да те доведа на бала тази вечер заради миналото. Нямах нищо предвид, когато за пръв път те поканих. А после, когато стояхме край кладенеца разбрах, че нещо се е променило, наистина се е променило в теб. Ти беше различна. Имаше нещо ново и мило, нещо...

Той търсеше подходяща дума.

— Не зная... Не мога да кажа. Видът ти. Нещо в гласа ти. И аз зная, че отново съм влюбен в теб.

„Не — каза Сеси. — В мен, в мен?“

— Но се боя от това, че съм влюбен в теб — продължи той. — Ще ми причиниш отново болка.

— Възможно е — каза Ан.

„Не, не, бих те обичала с цялото си сърце! — помисли си Сеси. — Ан, кажи му го, кажи го вместо мен. Кажи му, че ще го обичаш с цялото си сърце.“

Ан мълчеше.

Том тихичко се премести по-близо и протегна ръка, за да хване брадичката ѝ.

— Заминавам. Намерих си работа на сто мили отгук. Ще ти липсвам ли?

— Да — казаха Ан и Сеси.

— Мога ли да те целуна за сбогом тогава?

— Да — извика Сеси, преди някой друг да успее да проговори.

Той допря устни до нейните. Целуна тези странни устни и потръпна.

Ан седеше като бяла статуя.

— Ан! — настоя Сеси. — Протегни ръце, прегърни го!

Тя стоеше на лунната светлина като издялана от дърво кукла.

Той отново целуна устните ѝ.

— Обичам те — прошепна Сеси. — Аз съм тук, ти видя мен в нейните очи, мен и аз те обичам, както тя никога няма да те обича.

Той се отдръпна — приличаше на човек, който дълго бе тичал. Седна до нея.

— Не зная какво става. За миг там...

— Да? — попита Сеси.

— За миг си помислих...

Той скри очи в шепите си.

— Няма значение. Ще тръгваме ли вече?

— Да, моля те — каза Ан Лиъри.

Той подвикна на коня, улови уморено юздите и подкара колата. Те препускаха в ранната пролетна нощ, чуваше се плясъкът на камшика и тропотът на озарената от лунна светлина двуколка; бе едва

единадесет часът, блесналите ливади и свежи поля от детелина оставаха зад тях.

А Сеси, зареяла поглед към полята и ливадите, си мислеше:

„Заслужава си, заслужава си на каквато и да е цена да остана с него завинаги.“

И тя дочу отново гласовете на родителите си, далечни, далечни:

„Внимавай. Не би искала да загубиш магическата си сила, нали... като се ожениш за обикновен простосмъртен? Внимавай. Ти не би пожелала това.“

„Да, да, помисли си Сеси, дори от това бих се отрекла тук, сега, ако той ме иска. Тогава няма да има нужда да бродя през пролетните нощи, няма да е нужно да живея в птици, кучета, котки и лисици, ще ми е нужно само да съм с него. Само с него. Само с него.“

Пътят летеше под тях.

— Том — каза накрая Ан.

— Какво?

Той гледаше с безразличие към пътя, коня, дърветата, небето, звездите.

— Ако някога, през идните години, когато и да е, отидеш в Грийн Таун, Илинойс, на няколко мили отгук, ще ми направиш ли една услуга?

— Вероятно.

— Би ли се отбил при една моя приятелка?

Ан Лиъри произнесе това колебливо, с известна неловкост.

— Защо?

— Тя е добра приятелка. Говорила съм ѝ за теб. Ще ти дам адреса ѝ. Почакай малко.

Когато колата спря в тяхната ферма, тя извади молив и лист от своето малко портмоне и написа на лунната светлина, като притискаше листа до коляното си.

— Ето. Можеш ли да го разчетеш?

Той погледна към листа и кимна смутено.

— Сеси Елиът. Грийн Таун, Илинойс, Уилоу Стрийт № 12 — прочете той.

— Ще я посетиш ли някой ден? — попита Ан.

— Някой ден — отвърна той.

— Обещавах ли?

— Но какво общо има това с нас? — извика той яростно. — За какво ми е тази хартия и това име?

Той смачка хартията на топка и я пхна в сакото си.

— Моля те, обещавай! — помоли Сеси.

— ... обещавай... — повтори Ан.

— Добре, добре, остави ме на мира! — изкрещя той.

„Уморена съм, помисли си Сеси. Не мога да остана. Трябва да си отида у дома. Чувствувам се все по-слаба. Имам сили да остана така само за няколко часа навън в нощта, да пътувам, да пътувам. Но преди да си отида...“

— Преди да си отида — каза Ан.

Тя целуна Том по устните.

— Целувам те аз — каза Сеси.

Том леко я отдалечи от себе си, погледна Ан Лиъри и се загледа дълбоко, дълбоко в душата ѝ. Не каза нищо, но лицето му започна да се отпуска бавно, много бавно — изчезнаха бръчките, суровото изражение на устата му се смекчи и той погледна пак дълбоко навътре в огряното от лунната светлина лице пред него.

После я свали от колата и без дори да каже „лека нощ“, бързо подкара надолу по пътя.

Сеси излетя.

Ан Лиъри с вик, сякаш пусната на свобода от някакъв затвор, изтича по осветената от луната пътека до дома си и затръшна вратата.

Сеси се забави още съвсем мъничко. В очите на едно щурче тя погледна света в тази пролетна нощ. Настани се за миг в очите на една жаба край някакво блато. От очите на една нощна птица погледна надолу от висок, изпълнен с лунното сияние бряст и видя да изгасват светлините в две ферми — едната тук, другата на миля далеч. Тя се замисли за себе си, за семейството си, за своята необикновена сила и за това, че никой от семейството никога няма да може да се ожени за някой от хората в този огромен свят ей там, отвъд хълмовете.

— Том?

Отслабващата ѝ мисъл полетя в една нощна птица под дърветата над избуяли синапени поля.

— Пазиш ли още листчето, Том? Ще наминеш ли някой ден... някоя година, някога, за да ме видиш? Ще ме познаеш ли тогава? Ще погледнеш ли в лицето ми, ще си спомниш ли къде си ме видял за

последен път, ще откриеш ли, че ме обичаш така, както те обичам аз, с цялото си сърце завинаги?

Тя се спря в прохладния нощен въздух, на милиони мили отдалечена от градовете и хората, над ферми и континенти, реки и хълмове.

— Том?

Нежно.

Том спеше. Беше късна нощ; по столовете имаше разхвърляни дрехи, а някои бяха грижливо сгънати и праметнати върху таблата на леглото. В едната си отпусната, внимателно извита нагоре върху бялата възглавница ръка до главата си той стискаше късче хартия с нещо написано в него. Малко по малко пръстите му се затвориха, стиснаха здраво листчето. И дори не помръдна, нито забеляза, когато един кос плахо, удивено запърха за миг в бистрите лунни кристали на прозореца, а после плесна тихо с крила и отлетя на изток над заспалата земя.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.